

λάδι, και αὐταὶ δὲ αἱ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κατόπιν μου ἀποστάλῃσαι περιήλθον ἐν τέλει εἰς χεῖράς μου. Ἐρωτήσας δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ, ἔμαθον ἐπίσης ὅτι τὰ ἐπὶ συστάσει γράμματα διαβιβάζονται μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἀσφαλείας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ διεύθυνσις τῶν ἐλληνικῶν ταχυδρομείων ἀπαιτεῖ αἱ τοιαῦται ἀποστολαὶ νὰ φέρωσι πέντε σφραγίδας, ἐν ᾗ τὰ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν γράμματα ἀρκεῖ νὰ ἔχωσι μίαν καὶ μόνην, πρᾶγμα ἀντιβαῖνον εἰς τοὺς ὅρους τοῦ διεθνοῦς ταχυδρομείου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ σφραγίζωνται μόνον αἱ χρήματα φέρουσαι ἐπιστολαί, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀπλῶς ἡσφαλισμένα.

Ὅτι ἔπαθον ἐν Κατακόλῳ, Πύργῳ, Ἀνδριτσαίνῃ καὶ Νησί, τὸ αὐτὸ μοὶ συνέβη καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῆς Πελοποννήσου, ὅπουθεν διήλθον. Σπάρτη, ἡ πρωτεύουσα τῆς Λακωνίας, ἡ περιώνυμος ἐκείνη Σπάρτη, ἡ ἔχουσα ἀγοράν, μουσεῖον καὶ δύο μάλιστα ξενοδοχεῖα — οὐδὲν δελτάριον ἐγκλείει ἐν τῷ ἱερῷ της περιβόλῳ. Ἀλλ' ὅχι ἔχει — ἐν καὶ μόνον ὁμῶς. Ἐν τινὶ ῥωγμῇ τοῦ ἑρμαρίου ἐκειτο ἀπὸ

πολλῶν ἐτῶν συνεσφιγμένον, ἴσως ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχον τὸ πρῶτον εἰσαχθῆ ἐν Ἑλλάδι τὰ δελτάρια. Ἴσως δὲ εἴνε καὶ ἐν γένει τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον, ἀποσταλὲν εἰς Σπάρτην πρὸς γνῶσιν καὶ διδασκίαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ταχυδρομείου. Ἐκτοτε βεβαίως δὲν ἔγινεν ὡραιότερον· κηλίδες μελάνης, καφφὲ καὶ καπνοῦ ἀπετέλεσαν ἐπὶ τῆς λευκῆς πλευρᾶς τοῦ τὸ περιεργότερον μωσαϊκόν, τὸ ὁποῖον συμπαρέλαβον εἰς τὴν πατρίδα μου ὡς ἐνθύμιον τῆς ἐν Σπάρτῃ διατριβῆς μου.

Μόλις ἐν Ναυπλίῳ εἶδον νοπὰ καὶ εὐχρηστα δελτάρια, 29 τὸν ἀριθμὸν διὰ μιᾶς. Εἰς τὸν ἐρωτήσαντά με ὑπάλληλον, πόσα θέλω τοιαῦτα, ἀποκρίνομαι: ὄλα! Γνωρίζω ὅτι ὀλίγα τινὰ μόνον χαλκᾶ νομίσματα ἀπαιτοῦνται, ὅπως λεηλατήσω τὸ ταχυδρομεῖον τοῦτο, ὅπως ἀποστερήσω τὴν Πελοποννησον ὅλων τῶν δελταρίων της. Τί ἐσκόπευον ἄρα γε νὰ ἐπιχειρήσω μὲ τόσα δελτάρια; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀναμφιβόλως ἐπὶ πολὺ θ' ἀπησχόλησε τὰ πνεύματα τῶν ἐν Ναυπλίῳ ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια.)

XXI.

„Ἀγνοῶ“, εἶπεν ὁ Φρέβεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, „ἀν οἱ κύριοι προσκεκλημένοι γνωρίζουσιν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐταξείδευσα μετὰ τοῦ Φάλδνερ εἰς διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη, καὶ ὅτι ἐν Παρισίοις μάλιστα συνεζήσαμεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐν τῇ αὐτῇ κατοικοῦντες οἰκίᾳ. Εἴχομεν σχεδὸν κοινὰς σπουδὰς καὶ τὰ αὐτὰ πάντοτε ἐπεσκεπτόμεθα μέρη καὶ οὕτω διήγομεν ἀχώριστοι. Ἐπίσης δὲ κοινόν τινα εἴχομεν φίλον, τὸν εὐγενῆ καὶ λόγιον κύριον Μ., συμπατριώτην μας, ὅστις κατῴκει πέραν τῆς ἀριστερᾶς τοῦ Σηκουάνα ὄχτης. Ὁ συνήθης κατὰ τὸ ἐσπέρας περίπατός μας ἐγένετο ἀνὰ τὸ Ἡλύσιον, κατόπιν διεβαίνομεν τὴν ὡραίαν πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγ. Γερμανοῦ γέφυραν, ὅπου κατῴκει καὶ ὁ φίλος μας ἐκεῖνος, καὶ ἐκεῖ, παρ' αὐτῷ, μέχρι βαθείας νυκτὸς ὠμιλοῦμεν περὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν πατρίδος ἢ περὶ τῆς Γαλλίας καὶ ἐν γένει περὶ παντός, ὅπερ ἐβλέπομεν ἢ ἐμανθάνομεν ἐν τῇ μεγάλῃ πρωτεύουσῃ. Ἡ ἡμετέρα κατοικία ἐκειτο ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῶν Νικῶν, ἀρκετὰ δηλ. μακρὰν ἐκεῖθεν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπροτιμῶμεν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τὴν Γέφυραν τῶν Τεχνῶν, ἀγούσαν πρὸς τὸ Λοῦβρον, τοῦ ὁποῖου διεβαίνομεν τὴν εὐθεῖαν δίοδον καὶ τοιουτοτρόπως ἐβραχύνομεν τὸν δρόμον μὴ διατρέχοντες τὰς πλαγίας ὁδοὺς. Ἐσπέραν τινὰ, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην περίπου ὥραν, εἶχε βρέξει ὀλίγον, σφοδρότατος δ' ἔπνεεν ὁ ἄνεμος ἐκεῖ παρὰ τὸν ποταμὸν· δρομαῖοι διεβαίνομεν ἡμεῖς τὴν γέφυραν ἐπιστρέφοντες οἴκαδε. Ἡ Γέφυρα τῶν Τεχνῶν μόνον διὰ τοὺς πεζοὺς εἶνε προωρισμένη καὶ διὰ τοῦτο ἡσυχία ἐπεκράτει ἐπ' αὐτῆς καὶ εἰς τὰ πέριξ κατὰ τὴν τρικυμιώδη ἐκείνην νύκτα. Εἴχομεν περισφίγξει τὰ ἐπανωφόριά μας καὶ ἡμεῖς καὶ ἐσιωπῶμεν προχωροῦντες· ἐπλησιάζομεν ἤδη πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχτην κατερχόμενοι τὰς τελευταίας τῆς γεφύρας βαθμίδας, ὅτε μ' ἐκράτησεν ἀκίνητον ἐκπληκτικόν τι θέαμα.“

„Ἐπὶ τῆς γεφύρας στηριζομένη ἴστατο ἐν τινὶ ἐκεῖ γωνίᾳ κόρη τις ραδινοῦ ἀναστήματος καὶ ὁπωςοῦν ὕψηλῃ. Μικρὸς μελανὸς πῖλος ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ πολὺ τοῦ

μετώπου της μέρος, πράσινος δὲ πέπλος ὅλον το πρόσωπον. Μαῦρον ἐπίσης ἐπανωφόριον ἐπιπτε μέχρι τῶν ποδῶν της, ὅπερ παραφερόμενον ὑπὸ τοῦ σφοδρῶς πνέοντος ἀνέμου ἀπεκάλυπτε διὰ τῶν συμπιεζομένων ἐνδυμάτων τῆς κόρης λεπτοφύεστατον σῶμα· ἐκ τοῦ ἐπανωφορίου προεξετείνετο μικρὰ χεὶρ κρατοῦσα πινάκιον· πρὸ αὐτῆς ἐκειτο κατὰ γῆς μικρὸν φανάριον, τοῦ ὁποῖου τὸ φῶς ἐκινεῖτο σπινθηροβολοῦν καὶ ἐφώτιζε τοὺς μικροτάτους τῆς κόρης πόδας. Οὐδαμῶς ἴσως ἀπαντᾷ τις συχνότερον ἢ ἐν Παρισίοις τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα παρὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ πλούτου, ἐν σχέσει ὅμως πρὸς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις ὀλιγίστους εὐρίσκει τις ἐκεῖ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐπαίτας. Σπανίως προσέρχονται ὠθοῦντες ὡς ἀλλαχοῦ ἀναιδῶς τοὺς διαβάτας, οὐδέποτε ἀκολουθοῦσιν αὐτοὺς κατὰ πόδας ἐλεεινὰς ἀποτείνοντες παρακλήσεις. Γηραλέοι ἄνδρες ἢ τυφλοὶ κἀθηνται ἢ εἶνε γονατισμένοι ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ ὀρέγοντες τὸν πῖλον καὶ δι' ἐκτετυτικῶν μόνον βλεμμάτων ἢ τῆς σιωπῆς ἐπικαλούμενοι τὸ ἔλεος τῶν διερχομένων.“

„Ἀλλὰ τὴν μεγίστην φρίκην ἐμποιοῦσι πρὸ πάντων, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, οἱ αἰδήμονες ἐκεῖνοι ἐπαῖται, οἵτινες μόνον κατὰ τὴν νύκτα μὲ κεκαλυμμένην κεφαλὴν ἴστανται ἐν ταῖς γωνίαις ἀκίνητοι καὶ ἀνημμένον κηρίον πρὸ αὐτῶν ἔχοντες. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ γνωρίμων μ' ἐβεβαίωσαν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἐξ ἀπροόπτων ἀτυχημάτων ὀλοτελῶς κατεστράφησαν, μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ ἐργασθῶσιν ἢ μὴ θέλοντες νὰ ἐκτεθῶσιν εὐρίσκουσι τὴν τελευταίαν ταύτην πρὸς σωτηρίαν διέξοδον, πρὶν ριφθῶσιν εἰς τὸν Σηκουάνα καὶ δώσωσιν ἐν τέρμα εἰς τὰς ταλαιπωρίας των.“

„Εἰς ταύτην τὴν τάξιν τῶν ἐπαίτων ἀνῆκε καὶ ἡ κόρη ἐκείνη τῆς Γεφύρας τῶν Τεχνῶν, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας ἐσταμάτησα καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ὡσεὶ καθηλωμένος. Ἐπροχώρησα καὶ τὴν παρετήρησα ἐκ τοῦ πλησίον. Τὰ μέλη της ἔτρεμον ἐκ τοῦ παγετοῦ περισσότερον ἢ ἡ φλόξ ἐκ τῆς βιαιῆς τοῦ ἀνέμου πνοῆς, ἐσιώπα ὅμως καὶ ἀντ' αὐτῆς ὠμίλει ἡ ἀθλιότης της καὶ ἡ παγερὰ νύξ. Ἦρχισα νὰ ζητῶ

ἐν τοῖς θυλακίοις μου φιλά χρήματα, ἀλλ' οὔτε λεπτὸν οὔτε δραχμὴν κατώρθωσα νὰ εὔρω. Ἀπετάθην τότε πρὸς τὸν Φάλδνερ καὶ τὸν ἐζήτησα φιλά· αὐτὸς ὅμως, σχεδὸν ἡγανακτημένος διότι ἐξετίθετο εἰς τὸ δριμύ ψῆχος ἕνεκα τῆς χρονοτριβῆς μου, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ γερμανιστί: „ἄφησε, ἀδελφέ, τὸ ζητιανολόγι καὶ κάμε γλήγωρα νὰ πάμε ἔς τὸ κρεββάτι μας· ἐγὼ κρυώνω!“ — „Δὲς μοι, καϋμένε, μερικὰ φιλά!“ εἶπον ἄλλιν ἐγὼ παρακλητικῶς· ἀλλ' ἐκεῖνος μ' ἐπίασεν ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ ἤθελε νὰ με τραβήξῃ νὰ φύγουμε.

„Τότε εἶπε καὶ ἡ κεκαλυμμένη κόρη μὲ τρέμουσιν ἄλλα καὶ καθαρὰν φωνὴν καὶ πρὸς μέγαν θαυμασμόν μας εἰς καλὴν γερμανικὴν γλῶσσαν: „ὦ καλοὶ μου κύριοι, εὐσπλαγχνισθῆτέ με!“ Αἱ λέξεις αὗται, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐκφωνηθεῖσαι γλῶσσαν, τὸσον μὲ συνεκίνησαν, ὥστε καὶ ἄλλιν παρεκάλεσα τὸν Φάλδνερ διὰ χρήματα. Αὐτὸς γελῶν τότε εἶπε: „Νὰ λοιπόν, πάρε αὐταῖς τῆς δραχμαῖς“, καὶ προσέθηκε „δοκίμασε τὴν τύχην Σου μὲ τὸ κορίτσι, ἀλλὰ ἐμένα ἄφησέ με ἐλεύθερο νὰ φύγω.“ Ἐβαλε τὰ χρήματα εἰς τὸ χέρι μου καὶ ἀπεμακρύνθη. Τότε εὐρέθην ἀληθῶς εἰς ἀμηχανίαν καὶ δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμω· θὰ ἤκουσε βέβαια τοὺς λόγους τοῦ Φάλδνερ καὶ δὲν ἤθελα διόλου νὰ προσβληθῇ μία δυστυχισμένη. Τὴν ἐπλησίασα μὲ δειλίαν καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ εἶπω: „Δὲν εὐρήκες κατάλληλον μέρος, κορίτσι μου, διὰ νὰ σταθῇς· ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ περάσουν ἀπόψε πολλοὶ ἄνθρωποι.“ Ἡ κόρη δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. „Καὶ ὅμως ἂν αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι συνεπάθουν πρὸς τὴν δυστυχίαν“ ἐψιθύρισε μετ' ὀλίγον μόλις ἀκουομένη. Ἡ ἀπάντησις αὕτη μ' ἐξέπληξε· δὲν ἦτο διόλου ἐξεζητημένη καὶ ὅμως ἦτο τὸσον εὐστοχος. Ἡ ὑπερήφανος τῆς κόρης στάσις, τὸ ὕφος, μετ' οὗ ἐξέφερε τοὺς λόγους τούτους προέδιδον οὐχὶ συνήθη μόρφωσιν. „Εἴμεθα πατριῶται“, ἐξηκολούθησα λέγων, „καὶ ἤθελα νὰ Σε παρακαλέσω νὰ με πῆς ἂν ἔμπορὸν νὰ κάμω κατὰ περισσότερο διὰ Σε, κόρη μου, παρ' ὅτι ἔμπορὸν νὰ κάμω τώρα ἔσται περαστικός.“ „Εἴμεθα πάρα πολὺ πτωχοί, κύριε“, ἀπεκρίθη μὲ περισσότερο, ὥς μοι ἐφάνη, θάρρος, „καὶ ἡ μήτηρ μου εἶνε ἀσθενὴς καὶ ἀνευ βοηθείας.“ Χωρὶς νὰ σκεφθῶ διόλου, καὶ ἴσως ἐκ τῆς ἀορίστου ἐκείνης πρὸς τὴν κόρην συμπαθείας μου παραφερόμενος, εἶπον: „Ὁδηγήσατέ με πρὸς τὴν μητέρα Σας!“ Αὕτη ἐσωήπησεν ὡσεὶ ἀπορούσα διὰ τὴν πρότασίν μου. „Μὴ ἐκλάβετε, παρακαλῶ, τὴν πρότασίν μου ταύτην ἄλλως εἰμὶ ὡς εἰλικρινὴ ἐπιθυμίαν μου νὰ Σας φανῶ χρήσιμος, ἂν δύναμαι.“ „Τότε ἔλθετε“, ὑπέλαβεν ἡ κόρη· ἀνέλαβε τὸ φανάριον, τὸ ἔσβυσε καὶ τὸ ἔκρυψε μετὰ τοῦ πινακίου ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς“

XXII.

„Πῶς; πῶς;“ ἀνέκραξεν ὁ Βαρῶνος καγχάζων, ὅτε ὁ Φρέβεν ἐσωήπησε, „δὲν θέλεις νὰ διηγηθῇς παρακάτω; Καὶ σήμερον ἔσται θὰ μὲ τὸ κάμης ὅπως καὶ τότε τῶκαμες; Ἀκούσατε, κύριοι καὶ κυρίαι· ἕως ἐδῶ διηγῆθη ὁ φίλος μου τὰ πράγματα κατὰ τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸς νομίζει ἕως τώρα ἀκόμη, ὅτι ἐγὼ τότε ἀπεμακρύνθην πολὺ τάχα, ἐνῷ τῇ ἀληθείᾳ οὐδὲ δέκα ἀπέχον βήματα τοῦ τόπου, ὅπου ἐφηρμόζετο ὑπὸ τοῦ φίλου μου ἡ εὐαγγελικὴ ἡθικὴ καὶ πρὸς εἶχον εἰς τὰ γινόμενα· ἂν ὅμως ὁ διάλογος μετὰ τῆς κόρης διεξήχθη οὕτω, τοῦτο δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, διότι ὁ φοβερός ἐκεῖνος ἄνεμος ἐπαίρνε τοὺς λόγους τῶν συνομιλούντων, ἀλλ' εἶδον ὅτι ἡ κόρη ἔσβυσε τὸ φανάριον καὶ

ἐπῆγε μετὰ τοῦ Φρέβεν πέραν τῆς γεφύρας. Ἦτο μεγάλη ψύχρα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ παρακολουθήσω μέχρι τέλους τὰς περιπετείας τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνης συναντήσεως, σήμερον ὅμως στοιχηματίζω, ὅτι ἡ κόρη τῆς Γεφύρας τῶν Τεχνῶν ἔφαλεν εἰς τὸν Φρέβεν τὰ ἀρχαῖα τῶν Σειρήνων τραγούδια κατὰ τὸν ἦχον τῆς ἐποχῆς μας.“

Ὁ Βαρῶνος πρῶτος ἐγέλασε διὰ τὴν ἀστείότητά του καὶ δὲν ἤργησαν οἱ λοιποὶ ἄνδρες νὰ τὸν μιμηθῶσι δι' ἀγρίων καγχασμῶν, ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἐταπεινώσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ἐφάνη μὲ τοὺς λόγους τοῦ συζύγου τῆς τὸσον δυσηρεστημένη ὅσον καὶ μὲ τὴν ἀλλοκοτον διήγησιν τοῦ φίλου του· ἐκράτει ἡ ταλαίπωρος διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ κύπελον καὶ ὥχρ' ὡς ὁ θάνατος ἐρριψε πρὸς τὸν Φρέβεν ἐταστικὸν βλέμμα ἀποδοκιμασίας καὶ δυσθυμίας. Καὶ ἐκεῖνος τότε ὕψωσε τὴν φωνὴν καὶ καλύψας δι' αὐτῆς τὸν ὀφθαλμὸν τῶν ἀνδρῶν καγχασμῶν εἶπε: „Ἐνόμιζα, ὅτι τὸσον μόνον διηγούμενος μέρος ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας μου, ἤθελον ἱκανοποιήσαι τοὺς ἀκροατάς μου ἀποτίσας ἐπαρκῶς τὴν ἐπιβληθεῖσάν μοι ποιήν, ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ἤθελον ζημιωθῇ πάρα πολὺ, ἂν ἐπέτρεπον διὰ τῆς σιωπῆς μου νὰ πιστευθῇ ὡς ἀληθὴς ἡ ἐρμηνεία, ἣν ἠθέλησεν ὁ φίλος μου νὰ δώσῃ εἰς τὸ μέχρι τινὸς ἐκτεθὲν συμβεβηκός. Θὰ μοι ἐπιτρέψετε λοιπόν τῶρα καὶ Ὑμεῖς νὰ ἐξακολουθήσω καὶ Σας ὁμνῶ“, προσέθηκε μὲ ἐρύθημα βαθὺ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, „εἰς τὴν ζωὴν μου, ὅτι θα εἶπω τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν.“

„Ἡ κόρη διήλθε διὰ τῆς αὐτῆς ἄλλιν γεφύρας, ὅθεν καὶ ἐγὼ πρὸ ὀλίγου. Ἐνῷ ἠκολούθουν σιωπηλός, ὀπισθεν μᾶλλον ἢ πλησίον αὐτῆς προχωρῶν, εἶχον εὐκαιρίαν νὰ τὴν παρατηρήσω. Τὸ ἀνάστημά της, ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην νὰ κρίνω περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ σκότει καὶ διὰ τοῦ περιβάλλοντος τὸ σῶμά της μανδύου, ἦτο νεανικόν. Καὶ ἡ φωνὴ της, ὡς προηγουμένως παρετήρησα, ἦτο νεανικὴ. Τὸ βάδισμά της ἦτο ταχύ, ἀλλ' ἐλαφρόν. Εἶχεν ἀποποιηθῇ νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν βραχίονά μου, ὅταν ἐγὼ τὸν προσέφερα διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσω. Κατὰ τὸ τέλος τῆς γεφύρας παρέκαμψε τὴν ὁδὸν τοῦ Μαζαρίνου. „Εἶνε ἀπὸ πολλοῦ ἡ μήτηρ Σας ἀσθενής;“ ἠρώτησα ἐπανερχόμενος ἄλλιν πλησίον αὐτῆς καὶ προσπαθῶν νὰ κατοπτρεύσω διὰ τοῦ πέπλου τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της.“ „Ἀπὸ δύο ἐτῶν“ ἀπεκρίθη στεναζούσα, „ἀλλ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡδὴ ἡμερῶν ἔγεινε πολὺ ἀσχημα.“ — „Εἶσθε πολλάκις ἐκεῖ εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν;“ — „Ποῦ;“ — „Εκεῖ εἰς τὴν γέφυραν.“ — „Ἀπόψε πρώτην φοράν“ ἀπεκρίθη. — „Τότε δὲν ἐζητήσατε νὰ εὔρετε μίαν καλλιτέραν θέσιν; ἄλλοι δρόμοι εἶνε πολυανθρωπότεροι“ Ἀλλ' ἐνῷ ἔλεγον ἐπὶ τοὺς λόγους τούτους, μετενόησα διότι τοὺς εἶπον· θὰ ἐπειράχθη βέβαια μὲ τὴν σκληρὰν ταύτην συμβουλὴν μου. Ἦρχισε μάλιστα νὰ κλαίῃ καὶ εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ: „Μήπως γνωρίζω καὶ τὰ μέρη ἐδῶ ἀλλὰ ἐντρέπομαι καὶ νὰ χωθῶ μέσ' ἔς τὸ πλῆθος.“

„Πόσον φοβερὰ θὰ ἦτον ἂρά γε ἡ πενία, ἥτις ἠνάγκασε τὸ πλάσμα τοῦτο νὰ ἐπαιτῇ. Διότι εἶνε μὲν ἀληθές, καὶ ὁμολογῶ τοῦτο ἀδιστάκτως, ὅτι μοι ἐπ' ἔλθον τοιαῦται ἰδέαι, ὅσας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ὁ Φάλδνερ, ἀλλ' εὐθὺς ἐχάθησαν ἀπὸ τὸν νοῦν μου, διότι ἦσαν ἄστοχοι καὶ παράλογοι· ἄλλως, ἂν ἀνῆκεν ἡ κόρη αὕτη εἰς τὴν ἀπόβλητον ἐκείνην τοῦ φύλου τῆς τάξιν, πρὸς τί νὰ σταθῇ κεκαλυμμένη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐρήμου ἐκεῖνου δρόμου; Πρὸς τί δὲ σκοπίμως νὰ κρύπτῃ ἐξ ὀλοκλήρου σωμα, ὅπερ,

ὡς εἶχον ἤδη βεβαιωθῇ, ἦτο ὠραιότατον; Ἀναμφιβόλως εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου πραγματικὴν ἀθλιότητα καὶ ἐδικαιούμην νὰ συγκινηθῶ ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ καὶ τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ ἀναξιοπαθόντων ὄντων, τὰ ὅποια σώζουσιν ἔτι τὴν

δὲν ἔμπορῶσα νὰ τὸ ὑποφέρω. Δὲν ἤθελα νὰ στείλω τὴν μητέρα μου εἰς τὸ Νοσοκομεῖον!“ „Πόσον βαθὺν πόνον ἐν- εἶχον οἱ λόγοι οὗτοι τῆς κόρης!“

„Ἠρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἔφερε τὸ μανδύλιν τῆς ὑπο τὸν

ΙΚΤΙΣ ΘΗΡΕΥΟΥΣΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ.

σπαρακτικὴν ἐκείνην αἰδημοσύνην, διότι συναισθάνονται τὴν κατάστασίν των.“

„Επισκέπτεται ἰατρός τὴν μητέρα Σας;“ ἠρώτησα μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου. — „Τὴν ἐπισκέπτετο ἕνας· ὅταν ὅμως εἶδεν, ὅτι δὲν ἔμπορούσαμεν πλέον ν’ ἀγοράζωμεν ἱατρικά, μᾶς συνέστησε νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπου θὰ ἐνοσηλεύετο πολὺ καλὰ ἡ μητέρα μου· αὐτὸ ἐγώ

πέπλον τοῦ προσώπου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀλλ’ ὁ φανὸς καὶ τὸ πινάκιον, τὰ ὅποια ἐκράτει διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς, ἐκώλυον αὐτὴν νὰ συναρμόσῃ καὶ νὰ κλείσῃ ἔμπροσθεν τοῦ μακρὸν ἐπανωφόριόν της· τὸ ἐπῆρε μάλιστα ὁ σφοδρῶς φυσῶν ἄνεμος καὶ τότε ἐπέισθην ὅτι δὲν ἤμην ἡπατημένος· λεπτοφυὲς καὶ ραδινὸν ἦτο τὸ ἀνάστημά της, ἔφερε δὲ ἅπλοῦν, ἀλλὰ καὶ καθαρώτατον ἔνδυμα. Ἐπίασε τὸ ἐπανω-

φόριόν της, καὶ ὅταν ἐγὼ τὴν ἐβοήθησα διὰ νὰ τακτοποιηθῇ, ἡσθάνθη διὰ τυχαίας ψηλαφήσεως τὴν τρυφερότητα τῶν μαλακῶν χειρῶν της.

„Εἶχομεν ἤδη διατρέξει τρεῖς ἀλλεπαλλήλως ὁδοὺς καὶ τινὰς παραπλεύρους διόδους, ὅταν αἰφνης ἡ κόρη σταματήσασα ἤρχισε νὰ λέγῃ περίφοβος ὅτι ἔχασε τὸν δρόμον. Τὴν ἠρώτησα τότε καὶ μοι εἶπε ποῦ κατοικεῖ. ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ στενοχωροῦμαι, διότι καὶ αὐτὸς ἠγνόουν τὸν δρόμον τῆς κατοικίας της. Ἐκ φόβου ἢ ἐκ φύχους ἔτρεμεν ἡ ταλαίπωρος. Εἶδον τριγύρω μου καὶ παρετήρησα νὰ φέγγῃ ἀκόμη ἐκεῖ εἰς ἓν ὑπόγειον καπηλεῖον· τὴν παρεκάλεσα νὰ περιμεῖν ὀλίγον, κατέβην εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐζήτησα ὁδηγίαν. Μοι εἶπον νὰ πάγῃ δεξιὰ καὶ θὰ εὕρω εὐκολὰ τὸν δρόμον. Ὅταν ἀνῆλθον εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἤκουσα κάτι φωνὰς καὶ εἰς τὸ ἀδύνατον φῶς ἐνὸς φανοῦ διέκρινα τὴν κόρην κατὰ δύο ἀμυνομένην ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν τὴν ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρός, ὁ δὲ εἶχε τὴν πιάσει ἀπὸ τὸ ἐπ' ἀνὸφωριον· ἐγέλων καὶ πολλοὺς ἀπέτεινον πρὸς αὐτὴν λόγους· ἐνόησα τί ἔτρεχε, ἔσπευσα ταχέως πρὸς αὐτοὺς καὶ μεθ' ὁρμῆς ἀπέσπασα τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῆς τοῦ κρατοῦντος αὐτὴν ἄφωγος καὶ κλαυθμηρίζουσα προσῆλθεν ἡ κόρη ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.“

„Βλέπετε, κύριοι“, εἶπον τότε πρὸς τοὺς ξένους, „ὅτι ἠπατήθητε ἐκλαβόντες ἴσως τὴν κόρην ἄλλως πῶς· ἀφήσατέ τὴν, Σᾶς παρακαλῶ, ἡσυχον!“

— „Συγγνώμην, κύριε!“ ἀπήντησεν ὁ κρατήσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἀνωφορίου· Σεῖς ἔχετε βέβαια τὸ δικαίωμα τῆς προτεραιότητος.“ „Καὶ γελῶν ἀπῆλθε μετὰ τοῦ συντρόφου του.“

„Ἐπροχωρήσαμεν καὶ ἡμεῖς· τὸ ταλαίπωρον πλάσμα ἔτρεμε στηριζόμενον δυνατὰ ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὥς εἰ φοβούμενον μὴ πέσῃ κατὰ γῆς.“

„Μὴ φοβεῖσθε!“ εἶπον ἐγὼ πρὸς αὐτὴν. „Δὲν εἴμεθα πλέον μακράν, ἐφθάσατε εἰς τὴν οἰκίαν Σας.“ Δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ. Ὅταν παρεκάμφαμεν τὴν τε-

λευταίαν πλέον ὁδόν, πάλιν ἐσταμάτησε καὶ εἶπεν: „Ὁχι! δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃτε περισσότερον μαζὶ μου, κύριε! Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνη!“ — „Ἀλλὰ διατί ὅχι, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἦλθα ἕως ἐδῶ μαζὶ Σας; δὲν πρέπει νὰ μοι ἀποδώσῃτε κανένα κακὸν σκοπὸν . . .“ Ταῦτα λέγων εἶχον πιάσει τὴν χεῖρά της καὶ ἴσως ἀκουσίως τὴν ἐσφιγξά· τὴν ἀπέσυρεν ὁμως ἐνείνῃ ὀλίγον ὁρμητικῶς καὶ εἶπε: „Μὲ συγχωρεῖτε· ἀπὸ ἀδιακρισίαν βέβαια Σᾶς ἔφερα τόσον μακράν· Σᾶς παρακαλῶ, ἀφήσατέ με τῶρα!“ Τότε συνησθάνθη, ὅτι ἡ σκηνὴ ἐκείνη τοῦ δρόμου τὴν ἐπείραζε πάρα πολύ, ὅτι πιθανῶς ὡς ἐκ τούτου ἤρχισε νὰ ὑποπτεύῃ καὶ ἐμέ, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μὲ συνεκίνησε βαθεῶς. Ἡθέλησα λοιπὸν νὰ τῇ ἐγχειρίσω τὰ ὀλίγα ἀργυρᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκέ μοι ὁ Φάλδνερ, ἀλλὰ μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δῶρον κατ' οὐδὲν ἔθελεν ἀνακουφίσει τὴν ἀσθενοῦσαν τῆς κόρης μητέρα, ἀντὶ τούτων ἔδωκα αὐτῇ τὸ ὀλίγον χρυσίον, ὅπερ εἶχον ἐν τῷ βαλαντίῳ μου.“

„Ἡ λαβοῦσα τὸ χρυσίον χεῖρ ἐκινήθη σπασμωδικῶς· ἐνόμισε προφανῶς ἡ κόρη ὅτι ἀργυρᾶ ἦσαν τὰ νομίσματα· μὲ εὐχαρίστησεν ὁμως μετὰ συγκινητικῆς καὶ περιπαθοῦς φωνῆς, καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ.“

„Σᾶς παρακαλῶ, ἀκόμη μίαν λέξιν“, εἶπον ἐγὼ καὶ τὴν ἐσταμάτησα· „ἐλπίζω, ὅτι ἡ μήτηρ Σας θ' ἀναλάβῃ ταχέως, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ χρειασθῇ καὶ πάλιν τίποτε, καὶ Σὺ, κορίτσι μου, δὲν εἶσαι ἱκανὴ νὰ ἐπαναλάβῃς ὅ,τι ἀπόψε ἐδοκίμασες νὰ κάμῃς. Δὲν ἔμπορεῖτε ἄρα γε μετὰ μίαν ἐβδομάδα νὰ με περιμενῇτε ἐδῶ, διὰ νὰ Σᾶς ἐρωτήσω πῶς θὰ ᾔνῃ ἡ μητέρα Σας;“ Μοι ἐφάνη ἀναποφάσιτος καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε: „Ναί!“ — „Νὰ φορέσετε ὁμως τὸν ἴδιον πῖλον μὲ αὐτὸν τὸν πράσινον πέπλον διὰ νὰ Σᾶς ἀναγνωρίσω“, προσέθεσα· καὶ εἰς τοῦτο κατένευσε, μ' εὐχαρίστησε καὶ, πάλιν, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὰ κάτω. Ταχέως ἔγεινεν ἄφαντος εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.“

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(συνέχεια).

22.

Σημεῖον ἐκ τῶν ἀναγινωσκομένων συγγραμμάτων τὰ καλλίτερα χωρία, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀληθῶς καλλίτερα, οὐχὶ δ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα Σοὶ ἀρέσκουσι καὶ συμφωνοῦσι πρὸς τὴν στιγμιαίαν τοῦ νοῦ Σου κατάστασιν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν καλὸν εἶνε ν' ἀναγινώσκῃς τὰς σημειώσεις Σου ταύτας.

23.

ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παθῶν Σου διατελῶν, πρέπει πᾶν Σου διάβημα, ὅπερ προτίθεται νὰ κάμῃς, νὰ τὸ βασανίζῃς μετὰ πολλῆς φροντίδος. Ποσάκις αἱ ὑποθέσεις μας λαμβάνουσιν ἄλλην τροπὴν, ἅμα ὡς ἐπιληφθῶμεν αὐτῶν μετὰ σκέψεως!

24.

Ἐσο ἀπ' ἐναντίας ἀποφασιστικὸς ἐν παντί, ὅπερ θεωρεῖς ἀναμφίβολον, ὑποχρεωτικὸν καὶ μὴ ἱκανὸν νὰ ἐπισύρῃ κατὰ Σοῦ τὴν μομφὴν καὶ τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Β'.

25.

Προσπάθει νὰ τηρῇς ἀμεμπτον τὸ ὄνομά Σου καὶ τοιοῦτον νὰ τὸ παραδώσῃς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Μὴ παρασυρθῇς χάριν οὐδενὸς καλοῦ σκοποῦ εἰς μέσα ἀμφίβολα καὶ διφορούμενα.

26.

Ἐπὶ πᾶσιν ἔσο μετριοπαθὴς καὶ ἐγκρατής, διότι ἡ ἐγκρατεία εἶνε μία τῶν μεγίστων καὶ ἀναγκαιοτάτων ἀρετῶν. Ἀλλὰ μὴ νομίσης, ὅτι τὸ κακὸν δύναται νὰ μετριασθῇ διὰ τῆς ἐγκρατείας.

27.

Ἀπόφυγε τὴν ἴδυπάθειαν, ἥτις οὐ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα φθείρει καὶ καταστρέφει. Ἀποδείκνυε ὅτι εἶσαι κύριος σεαυτοῦ, θεωρεῖς δὲ τὸν σαρκικὸν ἔρωτα ὡς ἀπηγορευμένον καὶ ἀνάξιον τοῦ ἀνθρώπου, ἅμα ὡς χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ ὁ πνευματικὸς καὶ ἰδεώδης. Προσπάθει πάντοτε νὰ ἐπιφέρῃς μίαν ἁρμονίαν εἰς τε τὴν πνευματικὴν καὶ σαρκικὴν Σου φύσιν.

(ἔπεται συνέχεια.)